

CAHILLS vs. VESPERS

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

PETER LERANGIS

Μετάφραση: Μαρία Αγγελίδου

**εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ**

Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο σος οσπρόπω
ουπ αδ σιμέροπε αν σεύλι ντο αδικκώ.
Π.Λ.

Copyright st 2012 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by
Scholastic Inc., *Publishers since 1920.*

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos
are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Library of Congress Control Number: 2011937771

ISBN 978-0-545-29841-4

Book design by SJI Associates, Inc.

Book illustrations by Keirsten Geise, Charice Silverman, and SJI Associates for Scholastic.
Lizard p. 131: st Lana Langlois/Shutterstock; hostages p. 131: Ken Karp and James Levin
for Scholastic; astrolabe p. 170: st Ivy Close Images (RF)/Alamy.

First edition, March 2012

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Νέστορας Χούνος

© 2016 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑ, Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

για την ελληνική γλώσσα

Α. Κατσώνη 271 & Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124, Αθήνα, Τ.Κ. 106 81

Τηλ.: 210 3837667, Fax: 210 3837066

e-mail: info@e-agyra.gr • www.e-agyra.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Cahills vs Vespers – Book Three – The dead of night*

ISBN: 978-960-547-301-3

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιαδήποτε μορφή ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

01	
H	
03	04
Li	Be
11	12
Na	Mg
19	20
K	Ca

																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																			</
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο Άतिकος Ρόξενμπλουμ ήταν έντεκα χρονών κι είχε φανταστεί στη ζωή του αμέτρητα πράγματα. Ένα μόνο δεν είχε φανταστεί: ότι θα πέδαινε ξαπλωμένος πάνω σε κρουασάν και κουλουράκια.

Ούτε βέβαια πως θα τον έδεναν, θα τον έχωναν σ' ένα τσουβάλι, θα τον πετούσαν μέσα σ' ένα φορτηγάκι φούρνου και θα τον περιέφεραν με ιλιγγιώδη ταχύτητα σ' όλους τους δρόμους με λακκούβες της Δημοκρατίας της Τσεχίας. Αν ήθελε αποδείξεις πως η παρέα με τον Νταν και την Έιμι Κέιχιλ ήταν επικίνδυνη, αυτές τις αποδείξεις τις είχε πια στα χέρια του.

«Ουμεάτε;;;» φώναξε. Ήταν ό,τι πιο κοντινό μπορούσε να προσφέρει με το «Πού με πάτε», έτσι που του έκλεινε το μαντίλι το στόμα.

Μάταιος κόπος. Δεν τον άκουγαν.

Προσπάθησε να καταπιεί τα δάκρυα της απελπισίας, που ήταν έτοιμα να κυλήσουν στα μάγουλά του. Πρέπει να 'χαν κάνει λάθος. Σίγουρα κάποιο άλλο σπασικλάκι με τα μαλλιά τζίβες, καρό πουκάμισο και τρύπια vans έψαχναν ν' αρπάξουν.

Τίναξε το κορμί του δεξιά-αριστερά, πασχίζοντας να χαλαρώσει το σκοινί που έδενε τους καρπούς του. Το κεφάλι του χτύπησε μια σειρά μεταλλικά ταιφιά. Ψωμάκια και γλυκά κατρακύλησαν πάνω του. Η γλυκόξινη μυρωδιά τους σαν να τον κοροΐδευε.

«Έι, πρόσεχε τα μάφιν εκεί πίσω», άκουσε μια φωνή να τον μαλώνει από το μπροστινό μέρος του μικρού φορτηγού. «Μπορεί να τα χρειαστούμε στο αεροπλάνο».

Ο Άτικους πάγωσε. Την ήξερε αυτή τη φωνή.

Το μυαλό του, που είχε ήδη ρουφήξει έντεκα γλώσσες, δεν ξεχνούσε τις περίεργες φωνές. Ούτε τους δανάσιμους κινδύνους. Όπως χτες, για παράδειγμα, όταν ο Νταν και η Έιμι παγιδεύτηκαν σε μια κλειδωμένη βιβλιοθήκη, τυλιγμένη στις φλόγες. Ο Άτικους κι ο ετεροθαλής αδερφός του, ο Τζέικ, προσπάθησαν να βοηθήσουν – αλλά τους επιτέθηκαν μια γυναίκα κι ένας τύπος ντυμένος στα μαύρα.

Ένας τύπος που είχε ίδια φωνή μ' αυτόν τον απαγωγέα. Μ' αυτόν τον απαγωγέα που αγαπούσε τα μάφιν.

Ο Νταν είπε πως ήταν δολοφόνοι. Δίδυμα αδέρφια. Βέσπερ.

Ξαφνικά, όλη η κατάσταση απέκτησε νόημα. Απαίσιο και τρομακτικό νόημα.

Ο Άτικους ήξερε πως η Έιμι και ο Νταν ανήκαν στους Μαντριγκάλ, στον ανώτερο ιεραρχικά κλάδο της πανίσχυρης οικογένειας των Κέιχιλ. Ήξερε ότι οι Βέσπερ ήταν κάποιοι κακοί, που είχαν απαγάγει εφτά μέλη της οικογένειας Κέιχιλ. Αντί για λύτρα, ο Νταν

και η Έμι έπρεπε να φέρουν σε πέρας διάφορες επικίνδυνες και παράνομες αποστολές – διαρρήξεις σε μουσεία, κλοπές αρχαίων αντικειμένων, λύσεις απίστευτων γρίφων. Αποστολές που οι δυο Κείχιλ ήταν σε θέση να εκπληρώνουν, επειδή είχαν βρει κάτι εξίσου απίστευτο, που λεγόταν 39 Στοιχεία.

Τότε, όμως, γιατί προσπάθησαν οι Βέσπερ να σκοτώσουν τον Νταν και την Έμι; Και τι με θέλουν εμένα;

Δεν καταλάβαινε τίποτα. Δεν μπορούσε να καταλάβει.

Το φορτηγάκι έστριψε απότομα δεξιά κι ο Άτικους βρέθηκε πάνω σε μια λαμαρίνα με ταρτάκια φράουλα, που γλίστρησε κι έπεσε με φόρα στην κλειστή πίσω πόρτα.

Ούρλιαξε από τον πόνο – και ξαφνικά, το φορτηγό σταμάτησε. Η πόρτα άνοιξε, δυο χέρια έλυσαν το τσουβάλι. Την επόμενη στιγμή, τυφλωμένος από το δυνατό φως του ήλιου, ο Άτικους μισόκλεισε τα μάτια. Ένα δυνατό γουουου δίπλα του παραλίγο να τον ρίξει ανάσκελα – η μηχανή ενός τζετ που δούλευε στο ρελαντί.

«Συγγνώμη για τα τραντάγματα στη διαδρομή», είπε ο απαγωγέας του λύνοντάς του το μαντίλι. «Η επόμενη διαδρομή θα είναι πολύ καλύτερη».

Τα μάτια του Άτικους προσαρμόστηκαν γρήγορα. Ο τύπος πρέπει να 'ταν γύρω στα είκοσι πέντε. Κι έμοιαζε θγαλμένος από τις σελίδες περιοδικού σπορ – ξανθός, γαλανομάτης, μαυρισμένος από τον ήλιο και γεροδεμένος. Ο Άτικους ένιωσε το σκοινί στα χέρια του να λύνεται. Κάποιος του πέρασε στο ένα χέρι χειροπέ-

δες. «Πόσα πιτσιρίκια στην ηλικία σου έχουν ανέβει σε ιδιωτικό τζετ – ε;» ρώτησε μια απαλή γυναικεία φωνή.

«Δεν είμαι πιτσιρίκι!» είπε ο Άτικους. Τα λόγια βγήκαν από το στόμα του πιο γρήγορα απ' όσο μπορούσε να σκεφτεί. «Εντάξει, από την άποψη της ηλικίας ανήκω στην κατηγορία, είμαι έντεκα χρονών. Στην πραγματικότητα, όμως, είμαι ήδη φοιτητής. Αν λοιπόν ψάχνετε κάποιο πιτσιρίκι, έχετε κάνει λάθος!»

Η γυναίκα ήρθε δίπλα του και πέρασε το δεύτερο ατσάλινο βραχιόλι στο δικό της χέρι. «Άκου να σου πω, φοιτητή: μην αρχίσεις να θάζεις με το νου σου κι εγώ δεν ξέρω τι, απλώς και μόνο επειδή θα κρατιόμαστε χεράκι χεράκι».

Ο Άτικους προσπάθησε να τραβήξει το χέρι του από τα δάχτυλά της. Δίδυμη αδερφή του τύπου, σίγουρα, μόνο που τα μαλλιά της ήταν περίπου εκατό φορές πιο ξανθά – τόσο, που πιο ξανθά δεν γινόταν. Φορούσε άσπρη στολή, απ' αυτές που συνηθίζουν στους φούρνους και στα ζαχαροπλαστεία. Το σακάκι της είχε μακριά μανίκια, να κρύβουν τις χειροπέδες.

«Δεν έχουμε κάνει κανένα λάθος, Άτικους», είπε ο άντρας. «Ξέρουμε ότι είσαι πρωταθλητής στο διαπολιτειακό τουρνουά του σκακιού. Και πως είσαι αυθεντία σ' ένα σωρό πράγματα, ανάμεσα στα οποία και η Αναγέννηση. Με την ευκαιρία: πάντα με μπέρδευε αυτή η εποχή εμένα...»

«Αφήστε με να φύγω, αλλιώς θαβάλω τις φωνές! Θα φωνάξω Βοήθεια Δολοφόνοι!» τσίριξε ο Άτικους.

Ο άντρας άρπαξε τον Άτικους από τον γιακά. «Αν φωνάζεις, μικρέ, θα γίνει στ' αλήθεια φόνος. Κι αν έχεις IQ εκατόν εβδομήντα πέντε, όπως λένε, τότε δεν θα βάλεις σε κίνδυνο τη ζωή του αδερφού σου και του πατέρα σου!»

Ο Άτικους προσπάθησε να μην πανικοβληθεί. Τις ελάχιστες πληροφορίες, τις τρομακτικές απειλές, τις ένιωθε σαν να τον κεντούσε η λάμα κάποιου αόρατου μικροσκοπικού στιλέτου. Τον μπέρδευαν και τον τρόμαζαν.

Ο άντρας απόστρεψε για μια στιγμή το βλέμμα του, κοιτάζοντας το καθρέφτισμά του στην τζαμαρία ενός χαμηλού κτιρίου λίγο πιο πέρα. Σήκωσε το χέρι και πέρασε τα δάχτυλά του στα μαλλιά του. «Τσεγιέν, μείνε να τον προσέχεις. Πάω να δω αν είναι έτοιμο το τζετ».

«Κάνε γρήγορα, Κάσπερ», απάντησε η κοπέλα σπρώχνοντας τον Άτικους να προχωρήσει. «Και σιγουρέψου ότι έχουν αρκετούς καθρέφτες στο αεροπλάνο!»

«Σας λένε *Κάσπερ* και *Τσεγιέν*;» κατάφερε να πει ο Άτικους.

«Ναι. Κάσπερ και Τσεγιέν Γουαϊόμινγκ. Σκοπεύεις να κάνεις κάτι μ' αυτές τις πληροφορίες;» Η Τσεγιέν τον τράβηξε απότομα από το χέρι, για να ταχύνει το βήμα του. «Το σχέδιό μας ήταν να σου προσφέρουμε γεύμα, αλεξιπτώτο και ασφαλή προσγείωση. Μπορούμε πάντα να ξεχάσουμε... το αλεξίπτωτο, ας πούμε».

«Τ-τ-τι θα με κάνετε;» τραύλισε ο Άτικους.

«Θα σε πάμε σ' ένα μέρος πιο ασφαλές», απάντησε η Τσεγιέν. «Έχουμε δυο-τρεις ερωτήσεις για σένα. Μια απλή αλλαγή... στα πρόσωπα των φυλάκων».

Η λάμα του αόρατου στιλέτου τον τσίμπησε ξανά.

Ο Άτικους πάντα το χαιρόταν που διέφερε από τ' άλλα παιδιά. Που ήταν μοναδικός. Αλλά μια πλευρά του εαυτού του θα την άλλαζε χωρίς δισταγμό μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Θυμόταν ακόμα τη φωνή της μαμάς του, λίγες στιγμές πριν πεθάνει: *Αφήνω στο πόδι μου εσένα. Εσύ θα είσαι ο Φύλακας... Πρέπει να συνεχίσεις. Την παράδοση. Είναι τόσα αυτά που κινδυνεύουν.*

Ήξερε μόνο ότι οι Φύλακες πολεμούσαν τους Βέσπερ. Κι ότι ο ίδιος ήταν ο τελευταίος Φύλακας. Ο μόνος που είχε απομείνει.

«Δ-δ-δεν ξέρω τίποτα για Φύλακες!» είπε.

«Ίσως αλλάξεις γνώμη όταν σε περιποιηθούμε λιγάκι», είπε η Τσεγιέν.

Ο Άτικους ένιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. «Κι αν η μαμά μου πέθανε χωρίς να προλάβει να μου πει τίποτα;»

«Θα έλεγα πως ήταν κακή μαμά», ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους η Τσεγιέν.

Τα τρομαγμένα μάτια του Άτικους σάρωσαν το αεροδρόμιο. Σε λίγα λεπτά θα τον έβαζαν σ' ένα αεροπλάνο και θα τον έπαιρναν μακριά από την Πράγα. Θα ήταν ο όμηρος νούμερο οχτώ. Στα χέρια δυο Βέσπερ, που είχαν ήδη επιχειρήσει να σκοτώσουν τον Νταν και την Έμι.

Οι δυο Γουαϊόμινγκ δεν θα δίσταζαν να κάνουν τόπι στο ξύλο τον Άτικους Ρόζενμπλουμ.

Σκέψου, Άτικους. Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει. Είναι το μόνο σου όπλο. Ο Κάσπερ γάβγιζε διαταγές σ' έναν γκριζομάλλη υπάλληλο του αεροδρομίου μπροστά σ' ένα υπόστεγο, δίπλα στο χαμηλό κτίριο. Η Τσεγιέν τον τράβηξε να περπατήσουν πιο γρήγορα.

Ο Άτικους δεν ήθελε να τον κρατάει από το χέρι αυτή η απαίσια. Η τελευταία γυναίκα που τον είχε πιάσει από το χέρι, ήταν η μαμά του.

Η μαμά του ήταν η πιο ευγενική, η πιο έξυπνη γυναίκα που υπήρχε.

Η μαμά του, που ήταν Φύλακας. Που πεθαίνοντας του είχε πει με την τελευταία της ανάσα ότι *έπρεπε να μείνει φίλος με τον Νταν Κέιχιλ*. Η μαμά του, που ήξερε ότι το μέλλον έκρυβε κινδύνους και δυσκολίες.

Οι Φύλακες είχαν σχέση με τους Κέιχιλ. Η μαμά του το είχε προβλέψει πως κάτι τέτοιο θα γινόταν. Έπαιρνε εδώ και χρόνια προφυλάξεις. Είχε μυστικά χαρτιά. Έναν σύμβουλο, που ήταν μάγος της τεχνολογίας.

Ο Μπίζερ.

Το όνομα εμφανίστηκε μέσα στο μυαλό του σαν επιγραφή νέον, που προβάλλει ξαφνικά πίσω από σκοτεινά, πυκνά σύννεφα – ο Μαξ Μπίζερ, ο σύμβουλος της μαμάς του. Ο Άτικους και ο Τζέικ είχαν βρει έναν σωρό μικροσυσσκευές μετά τον θάνατο της μαμάς του. Ο Μαξ είχε δώσει τις περισσότερες στον βοηθό της μαμάς, τον Ντέιβ Σπέμινερ. Αλλά τις πιο καλές τις είχε φυλάξει για τον Άτικους.

Σαν τον μικροσκοπικό πομπό εντοπισμού που πασπάτευαν χτες με τον Τζέικ, προσπαθώντας να καταλάβουν πώς δούλευε. Κανένας από τους δυο δεν ήταν σίγουρος. Νανοτεχνολογία, δίχως άλλο. Αλλόκοτο σχέδιο, πολύ μικροσκοπική συσκευή.

Αλλά άξιζε τον κόπο να δοκιμάσει.

Χρειαζόταν μια στιγμή μόνος του. Με το μπρελόκ των κλειδιών του.

Με χέρι που έτρεμε έψαξε την αριστερή του τσέπη, αλλά δεν βρήκε τα κλειδιά του. Έκοψε το θήμα του και διπλώθηκε στα δυο μ' ένα δυνατό θογκητό.

Η Τσεγιέν τον αγριοκοίταξε. «Τι έπαδες;»

«Τίποτα. Καλά είμαι. Αλήθεια». Ο Άτικους διπλώθηκε ξανά. «Μα όλα αυτά τα γλυκά στο φορτηγό... άσε που ζαλίζομαι κιόλας στ' αυτοκίνητα. Κακός συνδυασμός. Αλλά θ-θ-θα είμαι ε-ε-εντάξει».

«Τώρα μάλιστα...» Η Τσεγιέν σταμάτησε.

Η φωνή του Κάσπερ ακούστηκε από το βάθος του υπόστεγου. «Τι εννοείς το αεροπλάνο δεν είναι έτοιμο; Για εξηγήσου, γέρο! Αφού σε πληρώσαμε προκαταβολικά!»

Η Τσεγιέν ζάρωσε τα φρύδια της. «Φρόντισε να μιλάς με περισσότερο σεβασμό στους μεγαλύτερους, αν μεγαλώσεις, μικρέ», είπε. Και ρίχνοντας μια ματιά στη βρόμικη πόρτα του αποχωρητήριου των αντρών, πρόσδεσε: «Δεν φαντάζομαι να 'χεις βάλει καμιά βλακεία στο μυαλό σου;»

Ο Άτικους κατάπιε αέρα. «Όχι. Θα κάτσω» —πήρε ανάσα— «δίπλα σου στο αεροπλάνο» —ξανά ανάσα— «και θα κρατηθώ».

«Όχι. Δεν θα κρατηθείς». Σπρώχνοντας τον πήγε ως τη σκεβρωμένη ξύλινη πόρτα και την άνοιξε με μια κλοτσιά. Την ίδια στιγμή, το πρόσωπό της γλώμιασε. «Α, πα, πα... Είναι ό,τι πιο σιχαμερό έχω δει στη ζωή μου».

«Δεν με πειράζει». Ο Άτικους την τράβηξε να μπει μαζί του, εκείνη όμως τινάχτηκε προς τα πίσω. Ύστερα έβγαλε από την τσέπη της ένα μάτσο κλειδιά, ξεκλείδωσε τις χειροπέδες και τον έλυσε. «Έχεις δυο λεπτά. Και μην τολμήσεις το παραμικρό, γιατί θα το μετανιώσεις».

Ο Άτικους κοίταξε μέσα στο αποχωρητήριο και μόρφασε. «Θα χρειαστώ το μπρελόκ μου. Θέλω το απολυμαντικό για τα χέρια μου».

«Το ποιο;» ρώτησε η Τσεγιέν.

«Το απολυμαντικό μου», απάντησε ο Άτικους.

«Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν ένα πιτσιρίκι έντεκα χρονών να κουβαλάει μαζί του απολυμαντικό;» απόρησε η Τσεγιέν.

«Αφού το βλέπεις και μόνη σου το χάλι εδώ μέσα», είπε ο Άτικους ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ε... και μετά... που θα είμαστε ξανά δεμένοι χέρι χέρι...»

Το πρόσωπο της Τσεγιέν άλλαξε πάλι χρώμα – κι αυτή τη φορά πρασίνισε. Έβαλε ξανά το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε από μέσα τον μεγάλο κρίκο με τα κλειδιά του Άτικους. Που είχε περασμένα εφτά κλειδιά, πέντε πλαστικές κάρτες, ένα κατσαβίδι, ένα φλασάκι κι ένα μικροσκοπικό σπρέι με DettolHand. Τα περιεργάστηκε με προσοχή, ένα ένα.

Ο Άτικους κράτησε την ανάσα του.

Ένα κακό χαμόγελο ζωγραφίστηκε αργά στο πρόσωπο της Τσεγιέν και ξεχώρισε από τον κρίκο το μικρό φλασάκι. «Ω, είσαι έξυπνο παιδί. Ένας αναμεταδότης!» Τράβηξε το φλασάκι από τον κρίκο, το πέταξε κατάχαμα και το πάτησε με την μπότα της. Με ύφος θριαμβευτικό και μοχθηρό, έδωσε τον κρίκο στον Άτικους. «Καλωσόρισες στον αληθινό κόσμο, όπου το ψηλό IQ έρχεται δεύτερο και καταϊδρωμένο πίσω από τη μαγκιά και την εξυπνάδα του δρόμου. Έχεις δυο λεπτά».

Ο Άτικους έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Κοίταξε ταραγμένος τα πλαστικά και μεταλλικά θρύψαλα στο βρόμικο τσιμέντο. Και μπαίνοντας στο αποχωρητήριο των αντρών, έπνιξε με δυσκολία έναν λυγμό.

Έκλεισε πίσω του την πόρτα κι άναψε το φως.

Ένα λεπτό και πενήντα τέσσερα δευτερόλεπτα.

Άνοιξε τη βρύση τέρμα. Το νερό άρχισε να τρέχει καφετί μέσα στον βρόμικο νιπτήρα. Βόγκησε. Άκουσε απέξω την Τσεγιέν να φωνάζει τον αδερφό της.

Ο Άτικους κράτησε γερά στο ένα χέρι τον κρίκο με τα κλειδιά του και με το άλλο τράβηξε το μικρό σπρέι. Με προσοχή ξεβίδωσε το καπάκι του.

Άκουσε το μπιπ.

Με τρεμάμενα δάχτυλα έφαξε μια εφαρμογή στη μικροσκοπική του οδόνη. Και άρχισε να περνάει τον κωδικό ασφαλείας, που ενεργοποιούσε τη συσκευή.

